

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror også, at det bliver velgørende, når vi kan begynde en diskussion om, hvad der i virkeligheden står i den nye forfatning. Statsministeren siger hele tiden traktat, men glemmer at tilføje, at det er en traktat om indførelse af en forfatning for Europa. Det er det jo; det er jo ikke bare en traktat. Det er indførelse af en forfatning i Europa. Og det er jo sådan, må vi sige, rent teoretisk, at hvis et land siger nej, så skal det hele gå om.

Jeg tror ikke, at det er en realistisk løsning; jeg tror ikke, at det er en mulighed. Jeg tror ikke, at EU vil finde sig i det. Det har vi set før. Derfor er det da selvfølgelig formålstjenligt at spørge:

Hvad så? Og der burde statsministeren jo allerede på regeringskonferencen have en alternativ mulighed, ikke bagefter – det bliver vi så nødt til, kan jeg forstå på statsministeren – for at forhandle en plan B samtidig med at få forhandlet den forfatning, som statsministeren er interesseret i skal blive indført.

Jeg synes ikke, det er rimeligt, at statsministeren ikke vil svare reelt på det her spørgsmål. Jeg står hundrede procent ved, hvad jeg har sagt. Og jeg skal erkende, at i valget mellem en forbundsstat i Europa og et selvstændigt land vælger jeg klart det sidste. Men det burde være muligt for statsministeren at samle danskerne omkring det her. Det er statsministerens opgave.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror ikke, det er muligt at føje ret meget nyt til den her debat. I øvrigt skal der jo i morgen være en stor debat om den forestående regeringskonference, og den synes jeg ikke vi skal tage forskud på her i aften. Jeg konstaterer blot, at fru Pia Kjærsgaard altså nu har bekræftet, at hun står helt fast på de udtalelser, der er kommet i forbindelse med Dansk Folkepartis landsmøde, nemlig at Dansk Folkepartis opfattelse er, at den reelle konsekvens af et nej er, at Danmark så må bede om at melde sig ud af EU eller få en løsere tilknytning til EU eller noget lignende.

Men mit tilbud står stadig ved magt, at kommer der en fyldig beskrivelse af, hvordan Dansk Folkeparti ser konsekvenserne af et nej, så skal vi også gerne deltage i et sagligt udredningsarbejde om det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

De tre næste spørgere er hr. Anders Samuelsen, hr. Ole Stavad og hr. Martin Lidegaard.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg mener, at der faktisk med statsministerens svar blev bragt klarhed over de spørgsmål, som jeg har stillet tidligere. Det har været sådan, må man sige, at jeg på nuværende tidspunkt har spurgt tre repræsentanter for regeringen om regeringens forhold til Velfærdskommissionen, og jeg har fået stort set tre forskellige svar. Dog er det vel sådan, at statsministerens svar ligger tættere på fru Pia Christmas-Møllers svar end på hr. Rohdes svar.

Fru Pia Christmas-Møller gjorde det klart, at der ikke skulle udstedes nogen efterlønsgarantier og heller ikke nogen garantier for et eviggyldigt skattestop. Sådan hørte jeg også statsministerens svar, nemlig at der skulle være rum for en god debat, og at man ikke skulle konkludere på forhånd.

Det er jeg faktisk godt tilfreds med. Det tager jeg til indtægt for, at vi ikke vil opleve en regering gå til valg på næste gang at udstede en garanti for en fortsat urørlig efterløn og heller ikke en garanti for et urørligt skattestop, for hvis man gør det, bryder man jo lige netop med det, som statsministeren har lagt op til her, nemlig at vi skal kunne have en åben debat, lytte til kommissionen og så drage konklusioner på baggrund af de anbefalinger. Så kan man ikke tage stilling på forhånd.

Er det ikke rigtigt forstået?

Kl. 22.25

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil nu godt takke statsministeren. Hvis jeg må sige det på godt dansk, så var jeg sådan set svært tilfreds med det svar, jeg fik, for jeg går jo ud fra, at statsministeren og jeg er enige om, at vi vel ikke kommer uden om, at sygehuse og sundhedsområdet er et af vores vigtigste velfærdsområder.

Med det svar, som statsministeren har givet her, er vi nu ude over enhver tvivl om, at statsministeren også er enig i, at ansvaret for sygehuse og sundhedsområdet også efter en ny struktur skal ligge hos direkte folkevalgte, som borgerne kan tage stilling til, om de mener skal fortsætte, eller der skal andre til.

Derfor kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg synes, det har været en rigtig god konklusion på den her debat, og den der overraskelse, der lød i statsministerens stemme over, at man overhovedet kunne rejse et spørgsmål, som vi alle